

CSORBA
GYŐZŐ
.
SÉTA
ÉS
MEDITÁCIÓ

CSORBA GYŐZŐ

SÉTA ÉS MEDITÁCIÓ

Eden Kiszórámmal,
egyetlen társammal, főtől
mővelő kőzetekkel és
halálal, a borsámetát
kőre kőre és élve
sűn romáráimnak a e
verset is, főtől
Per 163. kővet
Hőzic

MAGVETŐ, BUDAPEST

1965

CSORBA GYŐZŐ

SÉTA
ÉS MEDITÁCIÓ

Drága Céljaimmal
Ápa

MAGVETŐ, BUDAPEST

1965

Séta és meditáció

A kényes őszi nap mindenhová elér.
Ennyi fény, ennyi fény! Ez már a fény utolja.
Rezgő fényoszlop a jegenye, óvatos
forrás iparkodik lábánál, hangja sincs.

A koporsóra itt nem gondol senki; halhatatlan
hittel építi házát, erődíti és béleli.
Gyanútlan sétáló, számat tátom minduntalan.

Ifjúkoromban váltig undorodtam:
kaloda-város, börtön-város, sivatag-város.
Nagyon sajnáltam magam érte.

Ház nőtt az üres telkeken, a dombokon, a réteken.
A bulgárkertek salátái, káposztái, zöltségei
házakká változtak s ahol a labdát rúgtuk, a
gyakorlótér roppant gyeplőszöge.

A hűtlen bűnhődik: a régít sem felejtheti,
az is benne van, ami nincs,
az is benne van, ami van:
most a hűnél hübbnek kell lennie.

Nagy kerekeshidak, piaci bódék,
konflisok a Széchenyi téren,
árkok, eperfák, öreg temető,

fatelep, tehéncsorda, búzaföld,
kanyargós ródlipálya-lejtők,
madarak- és fák-napja, régi Tette,
kaszárnya-ablakok alatt komiszkenyérért
siránkozó kölykök, vaskos beszédű,
kopott lányok...

Bennem van minden, ami nincs,
s bennem van minden, ami van.

Ó bűvölő város, sokarcú,
ha kérdeznék, nem tudnám, hogy milyen vagy.

Nyugalmak, zajok fészke,
kőszürke és levélzöld,
hegyen hivalkodó, völgyben rejtőzködő,
tegnapelőtti és holnaputáni,
makacs munkás, kéjjel lustálkodó,
öl-puha, aszkéta-rideg,
aggastyán-bölcs, kamasz-melldöngető:

ha kérdeznék, nem tudnám, hogy milyen vagy.

Nekem: a város mindörökre.

Ennyi fény, ennyi fény! Ez már a fény utolja.
Az ős kirakta foltjait a tájra.
Ölében viszi a Mecsek a télbe
embereid és házaid.

Nagy leveles-híddal, piaci bódéval,
konflisok a főúthoz közel,
ártyó, eperfa, öreg temető,
fatelep, tehénmorda, búsaföld,
kanyargós rővleipáca - kislélek,
madoska és jász-majsa, régi Tethye,
kanyarogva - ablak alatt hominyégyes
virágos kőfűz, vesztes békédű,
kópót lágyul...

Bennem van minden, ami nincs,
s bennem van minden, ami van.
Ó bűvös város, szász,
ha kiderül, nem tudom, by
miféle van

Nyugalmas, zajos fűz,
kőművek és leveles,

Biztató

Hát ha nincs kivétel, mért félsz? –
Nem könnyekért, örömekért élsz.
A lélek magánya ha nő is,
a test lassan megfészkelődik,
s a hajló ív hízó homálya
a zárt kart és combot kitárja.
Amint megérted egyre jobban,
hogymankód s nem marsallbotod van
s neked, nekünk, mindegyikünknek,
amint lényed mélyebbre süllyed
az érzékelhető anyagba:
úgy lelsz másokra és magadra;
úgy mozdul szádon, nől az ének
csöppjévé hangok tengerének,
s úgy hullsz majd – céljaid betöltve –
csirát rejtő magként a földbe.

Ars poetica

Kimondani kimondani – – –
Ismerni kell a rejtezőket
A köddel együtt eltűnnek a rémek

Miért örülnek szörnyeimnek?
Minek botránkoznak meg értük?
A saját szörnyeikre néznek

A pokol korhoz kötött Újra újra
alá kell szállni ellene

Fekete szavak szárnyán kél a nap.

M

Felt
~~the a 2 the a 2~~
 1 s s s s
 Samoska egyi volt ket. —
 (S Samoska nagy len?)

Zavakon gondolt val:
 mi er? aki er?

Nyugalom miatt a Zohre,
 tiszteletre méltó. nagy len?
 Is nagy neje lenne?
 Mi er? aki er? aki er?

61. ny. is 62. ny. 17. (F. P. P.)

M

His postira

< > > > >

Kimondani kimondani —
 kimondani kell a nyitást
 A Zölddel együtt elhúzni a remek

Kisbete önművel magam
 B. művel botanikával nagy eszt.?
 A saját magamra nézve.

A posta kártya kártya a nagy munka kártya kártya
~~postára kell menni a postára~~
 alá kell menni ellene

Feltételek nagyban kél a nagy

Faültető

Az örök folyamatba, az élni akaró
élet folyamatába iktatódva,
mint eleven csatornán a célba áradó
víz, ömlik rajta át a lét, hogy folytatódva
őrizze ismerős világunk legnagyobb
kincsét, míg ő magát fenékig üresíti,
s vállalva dísztelen cseléd-szolgálatot
a győztes ívet a jövő felé feszíti.

Egyébhez nincs köze. Az élet megy tovább.
Nélküle vagy vele? Ugyan ki bánja!
A mű marad s hordozza majd nyomát,
virágzóbban, mint emlékét hiánya.

§ Fäulheit
 S = S

Ar ont p'annette, an chi aro
 elat p'annetake statidue
 mint eleven ~~1000~~ statiduen a elbe aro
 is, onlik sate at a let, by p'attidue

onne inners vlaynd legmyd
 binnest, my i myat finkip twenti
 s velleha dinkelen wold wyalatet
 a portier wet a jow feli finkip.

Einken minn bre. Ar elat

~~Ar elat minn bre. Ar elat~~
~~Ar elat minn bre. Ar elat~~
~~Ar elat minn bre. Ar elat~~
~~Ar elat minn bre. Ar elat~~
 A minn minn ~~minn~~ minn
~~minn minn minn minn minn~~
 minn minn minn minn minn

Ars amatoria

Fortélyos alakoskodás
kell, hogy a végén lángoló
meztelenséggel elfeküdjék
odaadó

eszközként karjaidban.
– Tanulj, tanulj, ne a fonákját,
a színét lásd! De tedd azért
e szép játék szabályát!

Mert mégse csak a test, a test...
A bőrön, véren, rostokon
átsüt egy másik, átsüt egy
fénylőbb izgalom.

Virág virág virág

Az ágyék és a mell a száj s az izgatott
kezek – nem ó nem értük!
A szerelem nekem inkább erőt adott
Ha szerettek hitük nem szenvedélyük
az volt számomra jobb

A tavasz és a nyár előszül pusztaság
néz rám ha visszanézek
De holtig integet néhány virágos ág
s beszórja végig a kopár vidéket
virág virág virág.

Virág, virág, virág
 = = = =

Az égél és a mell, a haj és az igazságh
 heret — nem, ő, nem estél! — —
 A keskeny nekem inkább első adtál.
 Ha szivvel, hittel, nem nemvedigél,
 a well ^{nánorac} antokk, a jobb.

A tavas és a vas dőmél, püntarap
 néi raim, ha vinnanésel.
 De holtig intget néhaig virágos ág,
 a benőgya végig a zoper vidéket
 virág, virág, virág.

Pis, 62. sept. 28.

CS. GY.

Talán elkésett üzenet

Reményi Bélának

Most jött a hír, hogy haldokolsz, Barátom,
hogy okos tested, mely a köznapi
s a választottakat sújtó szokatlan
kötelességeken túl arra is
erős volt, hogy verses fölöslegekkel
segítsen élni másoknak, tanítson
érteni, látni, – furcsa-érthetetlen
vaksággal ellened lázadt.

Hiába,

hiába volt tehát leszállnod a
titkok mélyébe, fölrezzentened
s vallatnod alvó kísérteteket:
olyat nem hallottál tőlük, ami
e méltatlanságtól megvédene. –

Nem láttalak még, hangod ismeretlen.
Csak halogattuk a találkozást,
nem gondoltuk, hogy a kivétel is
törvény, azt hittük: ráérünk. Bizony,
úgy illenék most, hogy hozzád siessek,
minden perc késés helyrehozhatatlan,
s talán késő is lenne már. De én
nem indulok: mit érnék el veled?
Megszégyenülésedre menjek-e
s a magaméra, hogy hídról lesem
a fuldoklót? Csináld magad, Barátom,

csináld végig magad! Ha ölbe fog
akárki s dédelget, ha eltakarja
szemed, ha melléd fekszik: – mind csalás!
A te utad te járhatod csupán.
Csináld végig magad, szedd össze roncs
erőd (egyébre úgyse kell), csináld,
s ha már a toll nehéz kezdednek és
nyelved sem engedelmes: tagolatlan
nyögésekkel beszélj, áruld el a
halált, áruld el, mondd ki s győzz felette!

M

Talan' elerett' inenit

s

s

s

Remigi Belamé

Mort' jst a' h' by' held'olen, Beretom,
 by' Dor' Torked, mef' a' h'omapi
 s' a' valant'at'at' ingt' v'at'at'at'
 h'oklen'ep'et'at' t'ul' an'at'at'
 e'os' v'at'at' by' v'at'at'at'at'at'
 e'p'et'at'at' e'ni' m'at'at'at', t'at'at'at'
 e'at'at', e'at'at' — f'at'at'at'at'at'
 v'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'.

Kiaba,
 h'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'
 t'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'
 s'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'
 of'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'
 e'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'.

Dem' e'at'at'at'at'at'at'at'at'at'
 h'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'
 nem'at'at'at'at'at'at'at'at'at'
 t'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'
 by'at'at'at'at'at'at'at'at'at'at'

minden pere lésén befochshatatlan,
 s talán zéro is lenne más. De én
 nem indulok: mint énél el vele^t.

Megnépemléscsre menjel-e

s a magamira, by hídát terem
 a földhöz². Gímáld magad, Borátom,
 vinnéld végig magad. Ha ölle by
 ari³ s dőlépet, ha ellatolja
 senved, ha melleid phink - mind orolás!

A te utad te jőshatod csupán.

Gímáld végig magad, vedd öme rous
 cőd (egébe tnye kell), vinnéld,
 s ha más a toll neher heretuel én
 egéved se engedelmis, tagállan
 nyőpénvel bevel, aóld el a
 halált, aóld el, ^{magad lés} ~~by~~ hon kette!

Pén, 62. sept. 27.

Penny: Bela meghalt: 62. okt. 4. én.

Tartalom

KENYÉR

✓ Faültető	7
✓ Kenyér	8
✓ Lépcső	9
✓ Vasárnap délelőtt	10
✓ Két hang	12
Kérdés a XX. században	13
E rózsa e rózsa	14
Mint kezdetben	15
Megfelelések	16
✓ Szomját meg éhét	17
✓ Ne legyen több	18
Borsszemek	19
✓ Groteszk	20
✓ Köszönöm	22
Holnap már	23
Biztató	24
Ars poetica	25
✓ Késő dalok	26
✓ Ne hagyjatok	28

SÉTA ÉS MEDITÁCIÓ

✓ Zöld és fény	31
✓ Nyárelő	32
✓ A kertben	34
✓ Alsóbélatelep, 1963	35

Nyáréjszaka	36
Liliom	37
Egy üdülő naplójából	38
Esti ablak mögött	40
Falu szélén	42
Atlantisz	43
A férfi visszatér	44
Séta és meditáció	46
Őszi zápor	48
Másik ős	49
November	50
Január	51
Téli éjszakák	52
Idegen város	53
Gyümölcs	54
Gyermek	55

GYÁSZKERET

Anyám, halottas ágyon	59
Holt anyám születésnapjára	60
Találkozás	61
Idéző	62
Két bátyámra	64
Felhő	65
Barátaim barátaim	66
Talán elkésett üzenet	68
Míg önként őriz	70
Miniatűr	72

VIRÁG VIRÁG VIRÁG

Látvány	75
Hozzád mindenkiért	76
Magamért	78
Már nem odázhatom	79
Veled a télbe	80
Ájulás	81
Mi lesz?	82
Bízunk a test köznapi életében	83
Hús rend felé	84
Ars amatoria	86
Virág virág virág	87
Nem is a kívánság	88
Riadozó kezéd	89
Lányok	90

A kötés Rudas Klára terve

A kiadásért felelős a Magvető Könyvkiadó igazgatója • Felelős szerkesztő Mátyás Ferenc • Műszaki vezető Beck Péter • Műszaki szerkesztő Szirmai László • Kiadványszám 451 • Terjedelem 4,8 A5 ív • Példányszám 3200 • MSz 5601-59 és 5602-55
MA 256—1—6567

4528-1964 Pécsi Szikra Nyomda F.v.: Melles Rezső